

Η Καλή Θέληση στις Παγκόσμιες Υποθέσεις

Ενημερωτικό Δελτίο
Παγκόσμιας Καλής
Θέλησης

Τεύχος 2
2023

Προς μια Νέα Πνευματικότητα: Χτίζοντας γέφυρες παγκόσμιας ολοκλήρωσης

Σε έναν κόσμο που χαρακτηρίζεται από ποικιλομορφία βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σταυροδρόμι, αναζητώντας μια νέα πνευματικότητα που θα γεφυρώσει τα χάσματα και θα μας συνενώσει ως μία παγκόσμια κοινότητα. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο πλανήτης μας αποτελεί μια ενιαία οντότητα, συνυφασμένη με κοινές προκλήσεις και ένα συλλογικό πεπρωμένο. Μεταφορικά, οι γέφυρες αντιπροσωπεύουν την πορεία μας προς μια λειτουργική και συνειδητή ολοκλήρωση.

Θα πρέπει να υπερβούμε τα περιορισμένα συστήματα αντιλήψεων και να αποδεχτούμε το πολιτισμικό μας μωσαϊκό. Η δημιουργία μηχανισμών ολοκλήρωσης απαιτεί ανοιχτούς χώρους διαλόγου και συνεργασίας, όπου η αρχαία σοφία συναντά τη σύγχρονη καινοτομία. Οι εν λόγω μηχανισμοί καλλιεργούν τη συμπόνια, την ανεκτικότητα και τον σεβασμό, εξαλείφοντας τους διαχωρισμούς της θρησκείας, της εθνικότητας και της ιδεολογίας. Η δόμηση γεφυρών για έναν ολοκληρωμένο κόσμο απαιτεί θάρρος, ταπεινότητα και προσήλωση στην επίτευξη αρμονίας. Θα χρειαστεί να αναγνωρίσουμε την αλληλεξάρτησή μας καλλιεργώντας το αίσθημα του ανήκειν σε μια παγκόσμια οικογένεια. Μαζί, αγωνιζόμαστε για ένα βιώσιμο μέλλον, συνυφασμένο με την κατανόηση ότι είμαστε αλληλένδετα νήματα στον ιστό της ύπαρξης.

Το εν λόγω Ενημερωτικό Δελτίο αποβλέπει να ενεργοποιήσει τη δημιουργική σκέψη του αναγνώστη και να εμπνεύσει ορθή δράση σε ένα πνεύμα καλής θέλησης. §

Η ΣΥΓΚΛΙΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΕΝΕΡΓΕΙΑΚΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΝΟΠΙΟΥΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΗ;

ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ ΑΓΡΟ-ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΗΣΗ

Η ψυχολογία είναι μια σχετικά πρόσφατη ανθρωπιστική επιστήμη η οποία εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα αναπτύχθηκαν πέντε κύρια ρεύματα. Για να εξηγήσει αυτές τις διαφορετικές προσεγγίσεις στην ψυχολογία, ο Ρομπέρτο Ασασζιόλι παρομοίωσε την προσωπικότητα με ένα οίκημα: Οι συμπεριφοριστές μελετούν το εξωτερικό, αυτό που είναι άμεσα ορατό και μετρήσιμο στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Οι ψυχαναλυτές ερευνούν τα θεμέλια του οικήματος, διεισδύοντας στα βάθη του υποσυνείδητου για να εξηγήσουν τι συμβαίνει σε σχέση με τα τραύματα του παρελθόντος που ενδέχεται να έχουν δημιουργήσει μια ναρκισσιστική πληγή, τα συμπτώματα της οποίας επανεμφανίζονται με έμμεσο τρόπο στο παρόν. Η κάπως απαισιόδοξη και υποβαθμισμένη εικόνα του ανθρώπου που συνέλαβε η ορθόδοξη ψυχανάλυση αντισταθμίστηκε από ένα νέο ρεύμα τη δεκαετία του 1950, την ανθρωπιστική ή ουμανιστική ψυχολογία. Οι ανθρωπιστές ψυχολόγοι δεν αρνούνται την ύπαρξη παιδικού τραύματος, αλλά ταυτόχρονα αναγνωρίζουν τη δυνατότητα υπέρβασής του με τη βοήθεια ποιοτήτων εγγενών στη συνείδηση, όπως ενσυναίσθηση, προσαρμοστικότητα, αναζήτηση νοήματος κ.λπ. Μελετούν, συνεπώς, τα διάφορα επίπεδα των ανθρώπινων αναγκών, καθώς θεωρούν ότι το “ψυχολογικό οίκημα” έχει πολλούς ορόφους.

Ο Vincent Claessens (Βίνσεντ Κλέσενς) είναι θεραπευτής και εκπαιδευτής ψυχοσύνθεσης, καθώς και συγγραφέας του βιβλίου *Οι επτά ακτίες ενέργειας στην Ψυχοσύνθεση*.

Η Υπερπροσωπική ψυχολογία προέκυψε από αυτή την ιδέα, τη δεκαετία του 1960, διερευνώντας τις πνευματικές διαστάσεις της ψυχής. Η ψυχοσύνθεση αποτελεί μέρος της. Πρόκειται για μια ολιστική προσέγγιση της ανθρώπινης ύπαρξης και για ένα πνευματικό όραμα που διευρύνει

τη μελέτη της ψυχής προς νέες διαστάσεις. Στην κορυφή του οικήματος της ψυχής μπορούμε να φανταστούμε ένα υπερώο απ’ όπου προσφέρεται η δυνατότητα παρατήρησης και συνειδητής σύνδεσης με τον μακρόκοσμο.

Η Ψυχοενεργειακή αποτελεί το πέμπτο ρεύμα, το οποίο σήμερα κερδίζει δημοτικότητα. Μελετά τις αλληλεπιδράσεις και τον μετασχηματισμό κάθε είδους ενέργειας, τόσο μικροκοσμικής όσο και μακροκοσμικής. Η μελέτη των επτά ακτίνων ενέργειας και η ψυχολογική τους έκφραση συνιστά μέρος αυτής της νέας ψυχολογίας. Η βαθύτερη κατανόηση του εαυτού μας, παρέχει μια δυνατότητα μετασχηματισμού αλλά και προσαρμογής της στάσης και συμπεριφοράς μας στις συνδιαλλαγές μας με τους άλλους.

Η αντίληψη του τρόπου με τον οποίο οι συμπαντικές ενέργειες εκδηλώνονται στη ζωή μας μπορεί να οδηγήσει σε πιο υγιείς σχέσεις. Για παράδειγμα, μπορεί να δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε τη συγκεκριμένη συμπεριφορά κάποιου. Ωστόσο, πολύ συχνά, αξιολογούμε αυτό το άτομο από την περιορισμένη οπτική των δικών μας προσωπικών εμπειριών και προτιμήσεων, οι οποίες σχηματίζουν ένα φίλτρο μέσα από το οποίο παρατηρούμε αυτό διαμορφώνει την υποκειμενικότητά μας, που με τη σειρά της μας εμποδίζει να κατανοήσουμε τους άλλους. Επιπλέον, έχουμε την τάση να ερμηνεύουμε τη συμπεριφορά άλλων ανθρώπων μέσα από το πρίσμα των δικών μας αξιών και της ψυχολογικής μας ιδιοσυγκρασίας, γι’ αυτό και είναι τόσο σημαντικό να γνωρίζουμε τις δυνάμεις και τις ενέργειες που μας καθορίζουν, έτσι ώστε να εξετάζουμε τον κόσμο πιο αντικειμενικά. Η μελέτη των επτά ακτίνων συμβάλλει στην καλύτερη κατανόηση της πολυπλοκότητας ενός ολόκληρου φάσματος ψυχολογικών στάσεων και συμπεριφορών.

Η Υπερπροσωπική ψυχοσύνθεση προτείνει

ασκήσεις που στοχεύουν στη δημιουργία αρμονίας μέσα μας και τον περίγυρό μας, ακολουθώντας τα διάφορα στάδια μιας πορείας, η οποία μας οδηγεί στη συνειδητοποίηση των πνευματικών μας δυνατοτήτων, προκειμένου να εκφράσουμε τις θετικές ποιότητες των ακτίνων ενέργειας. Ορισμένες τεχνικές μεταστοιχείωσης της ενέργειας που χρησιμοποιούνται στην ψυχοθεραπεία κατέχουν σημαντική θέση στην ψυχοενεργειακή. Εδώ, ο στόχος δεν είναι μόνο η ατομική μας ευημερία αλλά και η δέσμευσή μας για την βελτίωση του κόσμου (αυτά τα δύο συνδέονται).

Πνευματικές ποιότητες όπως η συμπόνια, η καλοσύνη και ο αλτρουισμός αρχίζουν να προσελκύουν την προσοχή της ακαδημαϊκής κοινότητας. Το Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ δημιούργησε το Κέντρο Έρευνας και Εκπαίδευσης για τη Συμπόνια και τον Αλτρουισμό (Center for Compassion and Altruism Research and Education - CCARE), προτείνοντας μια προσέγγιση για την καλλιέργεια της συμπόνιας. Ας δούμε πώς αυτή εφαρμόζεται στην περιβαλλοντική κρίση:

1. **Ευθύνη:** Ποιο στοιχείο της ζωής μου συμβάλλει στην επιβάρυνση της γης;
2. **Ευαισθησία:** Οραματίζομαι το τέλος της οδύνης για τους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά και τις επιπτώσεις της στο μέλλον.
3. **Κίνητρο:** Σε τι είδους κόσμο θέλω να ζήσω (λαμβάνοντας υπόψη αυτό που ο κόσμος έχει ανάγκη);

4. **Δράση:** Ποια δράση μπορώ να αναλάβω;

Η συμπόνια μας επιτρέπει να αποφύγουμε τα αδιέξοδα του περιβαλλοντικού άγχους, της μοιρολατρίας ή της αδιαφορίας. Μπορούμε τότε να κατανοήσουμε την πρακτική χρησιμότητα της υπερπροσωπικής ψυχολογίας και της μετεξέλιξής της, της ψυχοενεργειακής.

Η ψυχοενεργειακή δεν πρέπει να θεωρείται ως ένας κλάδος που αναπτύχθηκε αποκλειστικά από την ψυχολογία.

Για να σχηματίσουμε μια πληρέστερη εικόνα, θα πρέπει να διαπιστώσουμε ότι αντλεί από διάφορους κλάδους, όπως η εσωτερική φιλοσοφία, η αστρολογία,

η νευροεπιστήμη, η οικολογία και, σε κάποιο βαθμό, από ορισμένες ιδέες της κβαντικής φυσικής. Η ψυχοενεργειακή δεν αντιμετωπίζει τα ανθρώπινα όντα διαχωρισμένα, αλλά τα μελετά με βάση τις σχέσεις τους με το κοινωνικό τους περιβάλλον, με τη φύση και το σύμπαν. Σε αυτό το σημείο συγκλίνει με την οικολογία, με την οποία συμμερίζεται μια κοινή ιδέα: την αλληλεξάρτηση. Αυτό, δεν συνιστά απλώς μια διανοητική θεώρηση, αλλά ένα πραγματικό, παρατηρήσιμο γεγονός, το οποίο συνειδητοποιούμε όλο και περισσότερο καθώς εξετάζουμε τη φύση και την κλιματική αλλαγή.

Η αλληλεξάρτηση, μας επιτρέπει να αντιληφθούμε την οργανική ενότητα ανάμεσα στα διάφορα στοιχεία ενός μείζονος συνόλου. Αυτό μας φέρνει πιο κοντά στο ολιστικό όραμα των μεγάλων πνευματικών παραδόσεων. Είτε εκείνες των Ινδιάνων της Αμερικής, είτε των Βουδιστών ή των Σαμάνων, όλες τους επέμεναν στην ουσιαστική ενότητα. Το γεγονός ότι η αλληλεξάρτηση κάθε στοιχείου που συνθέτει τον κόσμο μας αποκαλύπτεται τώρα μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας θα πρέπει να μας βοηθήσει να εγκαταλείψουμε την υλιστική, χωριστική οπτική που επικράτησε από τον 17ο αιώνα, προς όφελος μιας πιο περιεκτικής θεώρησης της πραγματικότητας.

Ο επιστημονικός υλισμός εξακολουθεί να μας υποχρεώνει να πιστεύουμε ότι η συνείδηση απορρέει από τον εγκέφαλο, σαν να ήταν ένα αποτέλεσμα εξέλιξης της εγκεφαλικής ουσίας. Ομως αυτό το μοντέλο αλλάζει. Αρκετοί ερευνητές τώρα παραδέχονται ότι αυτή η αντίληψη δεν είναι ικανή να εξηγήσει κάποια ψυχικά φαινόμενα.

Σε αυτή την περίοδο της μετάβασης και των πολλαπλών αλλαγών, τα σημερινά μας ερωτήματα, οι προβληματισμοί, οι παρατηρήσεις μας και οι εννοήσεις μας τείνουν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την καθαρά υλιστική προσέγγιση. Μια εσώτερη επανάσταση βρίσκεται σε εξέλιξη και σημαντικές αλλαγές θα προκύψουν από αυτό το άνοιγμα της συνείδησης προς περισσό-

τερο ανθρώπινες και πνευματικές αξίες.
«Η μελλοντική παγκόσμια τάξη θα είναι η αποτελεσματική έκφραση μιας συγχώνευσης του εσώτερου πνευματικού τρόπου

ζωής και του εξωτερικού πολιτισμένου και πολιτιστικού τρόπου δράσης».¹ §

1. Αλίκη Μπέιλη, Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας 194 >> bit.ly/40lhBot

ΕΝΟΠΙΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΗ;

Από την αυγή της βιομηχανικής εποχής, η ραγδαία πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας απέφερε σημαντικά δώρα στην ανθρωπότητα, αν και υπονόμισε περισσότερο την έμφυτη πνευματική σχέση που είχαν κάποτε οι άνθρωποι με τη γη, την πανίδα και τη χλωρίδα. Καθώς η μεγάλη κλίμακας καύση ορυκτών καυσίμων άρχισε πλέον να τροφοδοτεί με ενέργεια απίστευτες νέες μηχανές, πυροδότησε την αρχή αυτού που μόνο ως μια αποσυνθετική κοσμοθεωρία μπορεί να αποκαλέσουμε, η οποία τώρα αντανάκλαται άμεσα σε εμάς μέσω των μολυσμένων και δυσλειτουργικών οικοσυστημάτων της Γης.

Ακόμα και αν δεν αποτελεί παρά μόνο μια πιθανή απειλή ζωής για το σύνολο της ανθρωπότητας –έναν κοινό εχθρό υπό μορφή μιας υπερθέρμανσης του πλανήτη– έχει προκαλέσει αρκετή ανησυχία ώστε τα έθνη του κόσμου να αρχίσουν να συσπειρώνονται γύρω από τη νέα φιλοσοφία της «βιώσιμης ανάπτυξης». Και ενώ θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό απεικονίζει την ανθρωπότητα που αφυπνίζεται από την αποσυνθετική της ονειρική κατάσταση, αυτή θα χρειαστεί να προσαρμόσει την όρασή της προς την ανατολή μιας νέας μέρας και να δει τα πράγματα κάτω από ένα διαφορετικό φως.

Κι αυτό, γιατί η έννοια της βιώσιμης ανάπτυξης παραμένει συνδεδεμένη με την νοοτροπία που εξαρχής οδήγησε την ανθρωπότητα στη δεινή της θέση – την συγκεκριμένη, επιστημονική αντίληψη της μέτρησης και του ελέγχου που μπορεί, τόσο εύκολα, να απομονωθεί από την εξισορροπητική, θηλυκή ενέργεια του ενορατικού νου. Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε την τρέχουσα επιστημονική προσέγγιση ως μια μεταβατική περίοδο που θα μπορούσε να βοηθήσει στον περιορισμό της ζημιάς, αλλά μέχρι στιγμής δεν περιέχει κανένα

εμπνευσμένο όραμα – κανένα αξιόλογο αφήγημα, ικανό να διαμορφώσει μια νέα, ολοκληρωμένη κοσμοθεωρία που να ενώνει την αρσενική επιστήμη με τη θηλυκή Φύση.

Όπως έγραψε η ποιήτρια και πολιτική ακτιβίστρια Muriel Rukeyser (Μιούριελ Ρουκίτσερ), «Το Σύμπαν αποτελείται από ιστορίες κι όχι από άτομα». Η ανθρωπότητα αναπτύσσεται με αφηγήματα που της δίνουν μια αίσθηση θέσης και διάστασης στο γενικό σχήμα των πραγμάτων. Ο δημόσιος ομιλητής και συγγραφέας Charles Eisenstein (Τσαρλς Αϊζενστάιν) αποτελεί ένα καλό παράδειγμα μέσα από το πλήθος των επιστημονικά σκεπτόμενων αφηγητών, οι οποίοι δομούν γέφυρες ανάμεσα στην κυρίαρχη νοοτροπία, του ελέγχου της υπερθέρμανσης του πλανήτη μέσω της μείωσης εκπομπών του διοξειδίου του άνθρακα και ενός νέου τρόπου σκέψης σχετικά με τη Φύση στο σύνολό της. Αναγνωρίζοντας ότι η παγκόσμια κουλτούρα είναι καταποντισμένη σε μια καταστροφική «ιστορία χωριστικότητας», το έργο του παρουσιάζει μια «ιστορία αλληλεπίδρασης» που αντλεί ιδέες από την ανατολική φιλοσοφία και τους αυτόχθονες λαούς. Γράφει σχετικά:

«Υπάρχει μια αναπτυσσόμενη κατανόηση μεταξύ πολλών περιβαλλοντολόγων, ότι έχουμε διαπράξει ένα επιστημονικό, στρατηγικό, ρητορικό και πολιτικό σφάλμα υποβιβάζοντας την οικολογική κρίση σε κλιματική και την κλιματική κρίση σε πρόβλημα άνθρακα. Η Γη γίνεται καλύτερα κατανοητή ως ένα ζωντανό ον με πολύπλοκη φυσιολογία, η υγεία του οποίου εξαρτάται από την υγεία των οργάνων που το απαρτίζουν. Οργανά της είναι τα δάση, οι υγρότοποι, τα λιβάδια, οι εκβολές των ποταμών, οι ύφαλοι, τα ανώτερα αρπακτικά, τα βασικά είδη, το έδαφος, τα έντομα και

εν τέλει κάθε αναλλοίωτο οικοσύστημα και είδος στη γη. Αν συνεχίσουμε να τα υποβαθμίζουμε, να τα αποξηραίνουμε, να τα αποψιλώνουμε, να τα δηλητηριάζουμε, να τα θάβουμε με τοιμένο και να τα σκοτώνουμε, η γη θα υποστεί ένα θάνατο από εκατομμύρια πλήρες. Θα πεθάνει από οργανική ανεπάρκεια – ανεξάρτητα από τα επίπεδα των αερίων του θερμοκηπίου». Συνεχίζει, υποστηρίζοντας ότι, «Διατήρηση δεν σημαίνει “πιο αργή χρήση” ή “εξοικονόμηση για αργότερα”. Αυτό που πραγματικά σημαίνει η λέξη είναι να υπηρετούμε με φροντίδα. Να υπηρετούμε όλοι από κοινού. Τι να υπηρετήσουμε; Να υπηρετήσουμε τη ζωή. Είναι ρητορικό σφάλμα να διατυπώνουμε τον περιβαλλοντισμό με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, εκτός από να τον αναγάγουμε σε αγάπη για τη φύση, αγάπη για τη ζωή».¹

Αυτό εγείρει το ενδιαφέρον ερώτημα του πώς υπηρετούμε τη Φύση με την εξελικτική έννοια – ποιος είναι ο στόχος Της και πώς μπορούν η επιστήμη και η τεχνολογία να ενταχθούν στην εικόνα με έναν ολοκληρωτικά θετικό τρόπο; Το ερώτημα αυτό είναι ενδιαφέρον, ιδίως υπό το πρίσμα της εσωτερικής διδασκαλίας, όπως γίνεται φανερό στο ακόλουθο απόσπασμα από τα κείμενα της Αλίκη Μπέιλι: «... τα επόμενα 2500 χρόνια θα φέρουν τόσο μεγάλη αλλαγή και θα κάνουν εφικτή την πραγματοποίηση τόσων πολλών λεγόμενων “θαυμάτων” ώστε ακόμη και η εξωτερική εμφάνιση του κόσμου θα μεταβληθεί βαθιά· η χλωρίδα και η πανίδα θα τροποποιηθούν και θα αναπτυχθούν και πολλά που λανθάνουν σε αμφότερα τα βασίλεια θα έρθουν σε έκφραση μέσω της πιο ελεύθερης ροής και του πιο νοήμονος χειρισμού των ενεργειών που δημιουργούν και συνιστούν όλες τις μορφές».²

Από τότε που γράφτηκε αυτό το κείμενο (1930), η δημιουργική δύναμη της ανθρωπότητας έχει εκτοξευτεί και η χειραγώγηση του ορυκτού βασιλείου από την επιστήμη και την τεχνολογία έχει μεταφερθεί στις μορφές της πανίδας, της χλωρίδας, ακόμη και της μικροβιακής ζωής του πλανήτη. Στην πραγματικότητα, η ευρύτερα έννοια της βιοτεχνολογίας περιλαμβάνει μια σειρά από διαδικασίες τροποποίησης έμβιων οργανισμών προς όφελος του ανθρώπου.

Μια πρακτική που έχει τις ρίζες της στην εξημέρωση των ζώων και την καλλιέργεια των φυτών, έχει εξελιχθεί βαθμηδόν, ανά τους αιώνες, στην νεοσυστατη επιστήμη της συνθετικής βιολογίας. Δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από τον σχεδιασμό (ή επανασχεδιασμό) της ίδιας της βιολογίας, με το όραμα μιας πράσινης τεχνολογίας που θα αλλάξει και θα σώσει τον κόσμο. Ωστόσο, η νομιμοποίηση της αντιμετώπισης της ζωντανής φύσης ως ένα ακόμη υλικό για μηχανολογική χρήση πρέπει να απασχολήσει περισσότερο την ανθρωπότητα. Ενώ οι υπέρμαχοι της βιοηθικής, οι κοινωνικοί επιστήμονες, οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής και οι ειδικοί στη διαχείριση του ρίσκου εξετάζουν τα ποικίλα νέα ζητήματα που προκύπτουν από τη βιοτεχνολογία, η συνολική πορεία ανάπτυξης, η κατεύθυνση που θα πρέπει να ακολουθήσει και για το συμφέρον τίνος, ούτε τόσο συχνά συζητιούνται ούτε όσο ανοιχτά θα έπρεπε.

Την ανησυχία αυτή επισημαίνει η καλλιτέχνης και σχεδιάστρια Dr. Alexandra Daisy Ginsberg (Αλεξάντρα Ντέιζι Γκίνσμπεργκ), γνωστή για έργα τέχνης που διερευνούν τη σχέση μεταξύ ανθρώπου, τεχνολογίας και φύσης. Το έργο της αποτελεί μια εξέταση της ανθρώπινης παρόρμησης για τον σχεδιασμό ενός «καλύτερου» κόσμου: «Ο σχεδιασμός είναι η μετάδοση ιδεών μέσω των πραγμάτων», λέει, «αλλά πώς μπορούμε να κρίνουμε αν οι νέες ιδέες είναι καλά πράγματα όταν οι ίδιοι οι σχεδιασμοί δεν γίνονται ορατοί;» Το σχόλιο αυτό αναφέρεται στη νέα κατεύθυνση της βιολογικής μηχανικής, η οποία, αντί να δημιουργεί απτά προϊόντα, σχεδιάζει αλλαγές του τρόπου με τον οποίο συμπεριφέρεται η φύση με την πάροδο του χρόνου. Από την οπτική της εσωτερικής επιστήμης, η απάντηση για το αν μια ιδέα είναι κάτι καλό ή όχι βρίσκεται στο τελευταίο μέρος του αποσπάσματος που αναφέρεται στα κείμενα της Αλίκη Μπέιλι και στο ερώτημα: βοηθάει, μήπως, να έρθει σε έκφραση αυτό που λανθάνει σε κάθε συγκεκριμένη μορφή ζωής και επιδιώκει να εκφραστεί;

Μολονότι είναι δύσκολο για την ανθρωπότητα να κατανοήσει έστω το νόημα αυτού του ερωτήματος στο σημερινό στάδιο της ανάπτυξής της, το γεγονός ότι διεξάγονται πολλές δεοντολογικές συζητήσεις στις βιοεπιστήμες αυτές τις ημέρες αποτελεί ενθαρρυντικό παράγοντα. Τελικά, ο σκοπός που κρύβεται πίσω από τις πράξεις της ανθρωπότητας είναι αυτός που αποφασίζει αν μια πράξη είναι ηθικά καλή ή όχι. Και, σε αυτό το σημείο έγκειται η σημασία του έργου της Δρ. Γκίνσμπεργκ που χρησιμοποιεί την τέχνη και τον σχεδιασμό της για να θέσει «ενοχλητικά ερωτήματα» και να υποβάλει τη συζήτηση σχετικά με το τι σημαίνει «καλύτερα» στο πλαίσιο της δημιουργίας ενός «καλύτερου κόσμου». «Η επιτακτική ανάγκη της εποχής μας», λέει, «είναι να θέσουμε καλύτερα ερωτήματα σχετικά με την πορεία στην οποία βρίσκεται η ανθρωπότητα. Το ζητούμενο είναι να χρησιμοποιήσουμε την ανθρώπινη δημιουργικότητα για να επιλύσουμε καλύτερα τα προβλήματα και όχι να αντιμετωπίζουμε συνεχώς τα προβλήματα που προκύπτουν από εσφαλμένες σχέσεις με το πλανητικό περιβάλλον».

Για να δώσω ένα πρακτικό παράδειγμα, η τελευταία της εικαστική παρουσίαση στο Μουσείο Τέχνης του Τολέδο ονομάζεται *Machine Auguries*.⁴ Το έργο της πραγματεύεται την κρίσιμη συρρίκνωση των πληθυσμών των πτηνών με την πάροδο των δεκαετιών λόγω των επιπτώσεων της ηχορύπανσης και της φωτορύπανσης. Το εικαστικό εγχείρημα απευθύνει το ερώτημα: «Τι θα συμβεί αν εξαφανιστούν τα πουλιά; Στην αρχή, μια δέσμη φωτισμού μιμείται τα χρώματα της ανατολής του ήλιου και καθώς οι αποχρώσεις αρχίζουν να αλλάζουν, ένας κοκκινολαίμης τραγουδάει, για να λάβει μια απάντηση που έχει παραχθεί από μηχανή. Τελικά, απομένει μόνο η χρωδία της αυγής που έχει δημιουργηθεί από μηχανήμα και ο θεατής αφήνεται, κάτω από το έντονο φως της γκαλερί, να βιώσει την «απουσία της φύσης» και τα βαθύτερα ερωτήματα και συναισθήματα που προκύπτουν από όλο αυτό.

Αυτή, και διάφορες άλλες εικαστικές παραστάσεις της Ντέιζι Γκίνσμπεργκ, προσεγγίζουν μερικά από τα πολλά προβλήματα που προκύπτουν από τη αντικρουόμενη σχέση που επικρατεί ανάμεσα στη φύση και την τεχνολογία, καθώς και την αυξανόμενη αλληλοεπικάλυψη ανάμεσα στο πραγματικό και το απαιτηλό. Μπορεί η ανθρωπότητα να αδράξει την ευκαιρία που αυτό προσφέρει για να επανεξετάσει τι είναι εκείνο που θέλει και τι έχει αξία στη ζωή; Μπορεί στο μέλλον να δούμε την ανάδυσση ενός ολοκληρωμένου παγκόσμιου οράματος που θα ασπάζεται την άποψη περιβαλλοντολόγων όπως ο Τσαρλς Αϊζενστάιν, οι οποίοι βλέπουν τη Γη ως έναν ζωντανό υπερ-οργανισμό και χρησιμοποιούν την επιστήμη και την τεχνολογία για να την υπηρετήσουν προωθώντας την περαιτέρω εξέλιξή της; Η απάντηση σε αυτό, όπως σε όλα τ' άλλα προβλήματα της ανθρωπότητας, βρίσκεται στην εξάπλωση της καλής θέλησης. Η «Θέληση» είναι η πιο ισχυρή δύναμη στο σύμπαν και όταν η ανθρώπινη θέληση ευθυγραμμίζεται ορθά με τη Θεία Θέληση αποτελεί μια ακατανίκητη δύναμη. Και, καθώς η δύναμη της καλής θέλησης λειτουργεί σε κάθε μορφή και βασίλειο της Φύσης, ίσως δούμε την προέλαση προς τα αφηρημένα, τα υπερφυσικά επίπεδα πραγματικότητας και προς εκείνο που βρίσκεται στην κεφαλή της πλατωνικής ιεραρχίας ύπαρξης ως υπέρτατη μορφή⁵ – Τη Μορφή του Αγαθού. §

1. Charles Eisenstein, *How the Environmental Movement Can Find Its Way Again*

>> bit.ly/430oMor

2. Αλίκη Μπέιλι, *Εσωτερική Ψυχολογία*, Τόμ. Ι σ. 83

>> bit.ly/3SWkvxh

3. Ref: *Synthetic Aesthetics* >> bit.ly/44qkwib, *On Shaping the Future through Design*

>> bit.ly/3rtEb2k,

Designing Nature >> bit.ly/3Ocka8j

4. Ref: Daisy Ginsberg, *Machine Auguries*

>> bit.ly/43rdk86

5. Η Μορφή του Αγαθού στον Πλάτωνα, *Φιλοσοφία των 1000 λέξεων*, *Μια εισαγωγική ανθολογία*

>> bit.ly/44qmD5H

ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ ΑΓΡΟ-ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Η σκέψη, η ενέργεια και οι πόροι (κεφάλαιο, εργασία, δημιουργικότητα κ.ο.κ.) που χρησιμοποιούνται για την επίλυση των σημαντικών προβλημάτων στον αλληλεξαρτώμενο κόσμο μας συνεχίζουν να διέπονται σε μεγάλο βαθμό από τον ανταγωνισμό ανάμεσα σε διαφορετικούς οργανισμούς, προσκολλημένους πρωτίστως στα ίδια συμφέροντα (εταιρείες, έθνη-κράτη κ.ά.). Την ίδια στιγμή, ωστόσο, υπάρχει περίσσεια ενέργεια, επικεντρωμένη στην εγκαθίδρυση περισσότερο συνεργατικών και δίκαιων σχέσεων. Η εστίαση και η ευρηματικότητα πολλών από αυτές τις πρωτοβουλίες αποτελούν μερικές από τις πιο ελπιδοφόρες παραμέτρους των σημερινών καιρών.

Οι περισσότερες πρωτοβουλίες που στοχεύουν στην επίλυση των παγκόσμιων προβλημάτων εστιάζονται σε υλικές λύσεις. Λαμβάνοντας υπόψη την υλική εστίαση της μακροαίχνης εποχής από την οποία βγαίνουμε, κάτι τέτοιο δεν αποτελεί έκπληξη. Υπάρχει λιγότερη αναγνώριση της αναγκαιότητας για τον μετασχηματισμό του πνεύματος και της ποιότητας των σχέσεων, των βλέψεων και των απόψεων που γεννούν τα προβλήματα.¹

Η κατανόηση ότι η εξελικτική κρίση που αντιμετωπίζουμε ως είδος είναι ουσιαστικά μια πνευματική κρίση αυξάνεται σταθερά τις τελευταίες δεκαετίες. Όπως σημειώνει ο Otto Scharmer (Οτο Σάρμερ) από το Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης (MIT), «δεν μπορούμε να αλλάξουμε το σύστημα αν δεν αλλάξουμε τη νοοτροπία ή τη συνείδηση των ανθρώπων που εφαρμόζουν αυτό το σύστημα. Το πραγματικό ερώτημα είναι, πώς το κάνουμε αυτό;»²

Οι Στόχοι Βιώσιμης Ανάπτυξης (ΣΒΑ) των Ηνωμένων Εθνών, οι οποίοι συμφωνήθηκαν από όλα τα έθνη, θεωρείται μερικές φορές ότι εστιάζουν εσφαλμένα σε ποσοτικά μετρήσιμους υλικούς στόχους, χάνοντας από τη θέα τις βαθύτερες αλλαγές που είναι απαραίτητες στη συνείδηση και στρέφουν την προσοχή μακριά από το κρίσιμο ερώτημα, «Πώς αλλάζουμε τις καθιερωμένες νοοτροπίες;»

Οι ΣΒΑ ουσιαστικά γεφυρώνουν από το υλικό εστιασμένο πνεύμα του παρόντος προς κάτι καινούργιο. Εάν δεν είχαν κάποια βάση στη νοοτροπία του παρελθόντος, οι κυβερνήσεις, οι μεγάλοι κλάδοι των επιχειρήσεων και της βιομηχανίας, οι επαγγελματικοί φορείς και οι τοπικές αρχές (τα κέντρα εξουσίας των σύγχρονων κοινωνιών) δεν θα τους θεωρούσαν ποτέ ως κάτι άλλο εκτός από φιλοδοξίες και οράματα και, σίγουρα, δεν θα είχαν υποστηρίξει με τους στόχους στον βαθμό που το επιχειρούν σήμερα.

Το νέο και κατά κάποιους «πνευματικό» στοιχείο των Στόχων (ή «μετασχηματιστικό», όπως το θέτουν τα Ηνωμένα Έθνη), έγκειται στο ότι αυτοί είναι αλληλένδετοι. Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια ολιστική προσέγγιση της ανθρώπινης ανάπτυξης και αντιμετώπισης των προβλημάτων της ανθρωπότητας, με γνώμονα την κατανόηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών όλων των ανθρώπων, παράλληλα με την αναγνώριση ότι η εφαρμογή των Στόχων αφορά τόσο το τοπικό όσο και το παγκόσμιο επίπεδο, καθώς επιζητούν να αντιμετωπίσουν, εξίσου, τις προκλήσεις σε φτωχές και πλούσιες περιοχές. Αυτή η ολοκληρωμένη

προσέγγιση οδηγεί τα έθνη και τους λαούς στη θεμελιώδη συνειδητοποίηση ότι η Γη είναι μία και η ανθρωπότητα είναι μία, καθώς και ότι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε απαιτούν να σκεφτόμαστε και να σχεδιάζουμε από αυτή την προοπτική. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι υπάρχουν στόχοι και δεσμεύσεις που αποσκοπούν στον μετασχηματισμό των αξιών, όπως ο στόχος 12 για τη «Διασφάλιση βιώσιμων προτύπων κατανάλωσης και παραγωγής». Αυτό απαιτεί ευρείες αλλαγές στο κοινό όσον αφορά την κατανόηση του τι είναι πολύτιμο και επιθυμητό. Έχει οδηγήσει, για παράδειγμα, στο Εθνικό Πρόγραμμα για τη Βιώσιμη Κατανάλωση από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση της Γερμανίας, με στόχο να διασφαλιστεί ότι οι καταναλωτές θα έχουν μια ευρεία επιλογή από προϊόντα και υπηρεσίες φιλικές προς το περιβάλλον και κοινωνικά βιώσιμες.³ Η γεωργία, η παραγωγή και η διανομή τροφίμων μετασχηματίζονται λόγω των τοπικών και παγκόσμιων προβλημάτων της πείνας, της υγείας, της απώλειας της βιοποικιλότητας, της ρύπανσης του περιβάλλοντος και του αυξανόμενου χάσματος μεταξύ ακραίου πλούτου και ακραίας φτώχειας. Μετασχηματίζονται, επίσης, από ένα ολιστικό συστημικό όραμα. Μολονότι οι αλλαγές συμβαίνουν με πολύ πιο αργούς ρυθμούς από ό,τι πολλοί θα επιθυμούσαν, ωστόσο, πρόκειται για τομείς όπου μια νέα πνευματικότητα ολότητας & ολοκλήρωσης αρχίζει να έχει ένα σημαντικό αντίκτυπο. Από την οπτική της Προαιώνιας Σοφίας, οι αλληλένδετες κρίσεις της πείνας, του υποσιτισμού και της περιβαλλοντικής καταστροφής αντικατοπτρίζουν την ανάγκη μετασχηματισμού της ποιότητας των σχέσεων μέσα στην ανθρωπότητα οικογένεια και ανάμεσα στα διάφορα βασίλεια της φύσης. Αλλά όπως διερωτάται ο Σάρμερ – πώς το κάνουμε αυτό, και μάλιστα σε ευρεία κλίμακα, όταν πραγματικά απαιτεί την ικανότητα να σκεφτόμαστε και να συμμετέχουμε στη ζωή από την οπτική της ψυχής ή της βουδικής φύσης; Μέσα από το πρίσμα οκτώ «Σημείων βελονισμού για κοινωνικό

μετασχηματισμό», (συμπεριλαμβανομένων των σημείων “έδαφος, τρόφιμα και κλιματική δικαιοσύνη”, “κατανάλωση και πλανητική ευημερία” και “διακυβέρνηση και δημοκρατία”), το Ινστιτούτο Presencing διοργανώνει ένα ευρύ φάσμα εργαστηρίων με συμμετέχοντες από όλο τον κόσμο που πειραματίζονται με τεχνικές μετασχηματισμού και μετάβασης των «υποκείμενων λειτουργικών συστημάτων – από την επίγνωση του εγώ-συστήματος (ego-system) στην επίγνωση του οικοσυστήματος (eco-system)».⁴

Καινοτόμοι αγρότες, διατροφολόγοι και διανοητές από μια μεγάλη ποικιλία γηγενών, πνευματικών και ηθικών καταβολών έχουν, εδώ και δεκαετίες, αναπτύξει προσεγγίσεις στη γεωργία, εστιάζοντας στην ποιότητα των παραγόμενων τροφίμων και στη φροντίδα και την αγάπη για τον φυσικό κόσμο. Οι ανακαλύψεις τους αρχίζουν τώρα να έχουν αντίκτυπο στα εθνικά και παγκόσμια σχέδια για μια πιο βιώσιμη και αναγεννητική προσέγγιση της γεωργίας. Μια από τις πιο σημαντικές ηγετικές πρωτοβουλίες σε αυτό το πλαίσιο είναι το κίνημα της Βιοδυναμικής Γεωργίας, εμπνευσμένο από τον Ρούντολφ Στάινερ, το οποίο τονίζει ότι η αγροτική γεωργία «δεν αφορά μόνο την καλλιέργεια της αγροτικής γης, την επεξεργασία και την εμπορία καλών τροφίμων, αλλά επίσης την ανάπτυξη του ανθρώπου και της γης». Η Βιοδυναμική Ομοσπονδία Demeter International (BFDI), με έδρα το Ντάρμστατ της Γερμανίας, εκπροσωπεί 36 εθνικούς οργανισμούς με περισσότερους από 7.000 αγρότες σε 65 χώρες.⁵ Όπως επισημαίνει ο Dan McKanan (Νταν ΜακΚάναν), μελετητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, το περιβαλλοντικό κίνημα στο σύνολό του έχει «εμπλουτιστεί από την ανθρωποσοφία», σε τέτοιο βαθμό που η βιοδυναμική γεωργία αποτελεί πλέον σημαντικό παράγοντα του κινήματος των βιολογικών προϊόντων.⁶

Με έδρα την αιγυπτιακή έρημο, η SEKEM εμπνέεται από την ανθρωποσοφική σκέψη. Ακολουθώντας ένα περιεκτικό όραμα για την εγκαθίδρυση μιας «Οικονομίας

της Αγάπης», περιλαμβάνει ένα δίκτυο βιοδυναμικών αγροκτημάτων, εμπορικές εταιρείες παραγωγής βιολογικών και βιοδυναμικών προϊόντων, ένα σχολείο Waldorf και ένα κοινοτικό σχολείο για παιδιά από μειονεκτούσες ομάδες, καθώς και το Πανεπιστήμιο Heliopolis για την Αειφόρο Ανάπτυξη. Όταν ο ιδρυτής επέστρεψε από την Αυστρία στην πατρίδα του την Αίγυπτο το 1975, εμπνεύστηκε τη δημιουργία ενός προγράμματος κοινωνικής, πολιτιστικής και πνευματικής ανανέωσης, συνδυάζοντας τις ιδέες του Στάινερ με το Ισλάμ και την αρχαία αιγυπτιακή σκέψη – όπου το όνομα Sekem σημαίνει «ζωτικότητα από τον ήλιο».⁷

Ισως το πιο αξιοσημείωτο παράδειγμα μιας αναδυόμενης πνευματικής συνείδησης που επηρεάζει τις προσεγγίσεις των στόχων βιώσιμης ανάπτυξης για την παραγωγή τροφίμων, τη διατροφή και την εξάλειψη της φτώχειας είναι η Συμμαχία Συνειδητών Συστημάτων Διατροφής – «ένα κίνημα από άτομα που ασχολούνται με τα τρόφιμα, τη γεωργία και τη συνείδηση», το οποίο συγκλήθηκε από το Πρόγραμμα Ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών. Τα μέλη του περιλαμβάνουν ποικίλες ομάδες, όπως το Food Sense Wales, που αποσκοπεί να επηρεάσει τον τρόπο παραγωγής και κατανάλωσης τροφίμων στην Ουαλία, το Centre for Indigenous Knowledge and Organizational Development στην Γκάνα, το οποίο εισάγει απόψεις αυτοχθόνων στο έργο της κοινοτικής ανάπτυξης και το Lund

University Centre for Sustainability Studies, στη Σουηδία – «ένα παγκοσμίου επιπέδου κέντρο αειφορίας για έρευνα, διδασκαλία και εφαρμογή». Τα μέλη της Συμμαχίας έχουν κοινή επιδίωξη «να υποστηρίξουν ανθρώπους από διάφορα συστήματα παραγωγής τροφίμων και γεωργίας ώστε να καλλιεργήσουν τις εσωτερικές ικανότητες που ενεργοποιούν τη συστημική αλλαγή και την αναγέννηση». Ο μετασχηματισμός των διατροφικών συστημάτων, σύμφωνα με τη Συμμαχία, απαιτεί εργασία «όχι μόνο στην πολιτική, την έρευνα και την υλοποίηση έργων, αλλά και στις εσωτερικές κινητήριες δυνάμεις ατομικών, συλλογικών και θεσμικών συμπεριφορών».⁸

Από τις μικρές τοπικές ομάδες μέχρι τις αξιοσημείωτες πρωτοβουλίες σε διεθνές επίπεδο, υπάρχει σήμερα ένα αυξανόμενο αίσθημα παγκόσμιας ευθύνης και μια σαφώς διαμορφωμένη βούληση, να σκεφτόμαστε και να ενεργούμε με όρους ευημερίας συστημικών συνόλων. §

1. BBC Radio 4, *Shared Planet* (1η Οκτωβρίου 2013). >> [bit.ly/3rxWHXo](https://www.bbc.com/news/health-2013-10-01)
2. The Conscious Food Systems Alliance, *Transforming Food Systems from Within* >> [bit.ly/3roeu31](https://www.consciousfoodsystemsalliance.org/)
3. BMEI, *National Programme for Sustainable Consumption* >> [bit.ly/3K3z4nN](https://www.bmei.gov.uk/national-programme-for-sustainable-consumption)
4. u-school, *Acupuncture Points* >> [bit.ly/44pDRAa](https://www.u-school.com/acupuncture-points)
5. Biodynamic Federation, *Demeter* >> [bit.ly/3Ous54g](https://www.biodynamicfederation.org/)
6. D. McKanan, *Eco-Alchemy: Anthroposophy and the History and Future of Environmentalism*. University of California Press, 2018, σσ. xv - xvi
7. Sekem >> [bit.ly/3pMnvCP](https://www.sekem.org/)
8. The Conscious Food System Alliance >> [bit.ly/46VFUom](https://www.consciousfoodsystemsalliance.org/)

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΗΣΗ

Julia Häusermann

Τους τελευταίους δύο ή τρεις αιώνες, αυτή η εξέλιξη οδήγησε σε μια βαθύτερη κατανόηση αυτού που σήμερα αποκαλούμε ανθρώπινα δικαιώματα. Η Δύση ασφαλώς δεν διεκδικεί το μονοπώλιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Υπάρχει μια μακρά ιστορία διακήρυξης δικαιωμάτων σε διάφορες κουλτούρες και παραδόσεις παντού στον κόσμο. Ωστόσο, για τη Δύση, οι πρώτες γνωστές διατυπώσεις

ήταν η «Διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου» της Γαλλικής Συνέλευσης το 1789 και το βιβλίο του Thomas Paine (Τόμας Πέιν) «Τα δικαιώματα του ανθρώπου» το 1791. Ο νόμος για τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως τον αντιλαμβανόμαστε σήμερα, έχει τις ρίζες του σε αυτές τις πρώτες προσπάθειες διατύπωσης. Εξελίχθηκε και σταδιακά ενσωματώθηκε στην εθνική νομοθεσία πολλών χωρών, ▶

όπως οι νόμοι για την κατάργηση της δουλείας, τη χορήγηση δικαιωμάτων στις γυναίκες και την προστασία των παιδιών από την εκμετάλλευση στον εργασιακό χώρο. Ωστόσο, μετά τις φρικαλεότητες του ναζιστικού καθεστώτος και άλλες πιο πρόσφατες και κατάφωρες βιαιοπραγίες και γενοκτονίες, έχει καταστεί πλέον σαφές ότι η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν μπορεί να εναπόκειται αποκλειστικά στο εθνικό κράτος.

Η Julia Häusermann (Τζούλια Χάουζερμαν) είναι ιδρύτρια και πρόεδρος της διεθνούς μη κερδοσκοπικής οργάνωσης "Δικαιώματα και Ανθρωπότητα".

Για να εξομαλυνθεί αυτό το πρόβλημα, οι δραστήριες προσπάθειες της Eleanor Roosevelt (Ελενορ Ρούσβελτ) μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο οδήγησαν στην επιτυχή ολοκλήρωση και αποδοχή από την παγκόσμια κοινότητα της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΟΔΑΔ) του 1948, ως ένα «κοινό πρότυπο επίτευξης για όλους τους λαούς και όλα τα έθνη». Αυτό ανύψωσε την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έξω από την εθνική σφαίρα οδηγώντας προς μια αυξανόμενη συναίνεση της παγκόσμιας κοινότητας – «τη διεθνή ενθρόνιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», όπως την περιέγραψε ο Ουίνστον Τσόρτσιλ. Η ΟΔΑΔ, με τα 30 άρθρα της, αντιπροσωπεύει μια κατανόηση για τη θεμελιώδη οικουμενικότητα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν κερδίζονται, διότι είναι έμφυτα. Υπερβαίνουν κάθε περιορισμό εθνικής ταυτότητας και εθίμων. Κάθε άνδρας, γυναίκα και παιδί δικαιούται να απολαμβάνει τα ανθρώπινα δικαιώματά του απλά και μόνο λόγω της ανθρωπίνης ιδιότητάς του. Αυτή η οικουμενικότητα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι εκείνη που τα διακρίνει από άλλα είδη δικαιωμάτων, όπως τα δικαιώματα του πολίτη ή τα συμβατικά δικαιώματα.

Κάποια μουντή μέρα που η βροχή χτυπάει τα παράθυρά σας θα μπορούσε να σας εμπνεύσει να ξαναδιαβάσετε την ΟΔΑΔ, της οποίας το όραμα είναι ένας κόσμος ισότητας και δικαιοσύνης βασισμένος στην

ισότιμη αξία και αξιοπρέπεια όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε ταμπέλα τους προσάπτεται, όπως φύλο, φυλή ή θρησκεία.

Ομως, τα Ηνωμένα Έθνη δεν αρκέστηκαν σε αυτό το όραμα. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων 75 ετών, τα κράτη μέλη ανέπτυξαν τη διεθνή νομική προστασία ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διατύπωσαν σαφείς αποδεκτές σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό από όλα τα κράτη. Η παγκόσμια συναίνεση για τα ανθρώπινα δικαιώματα παρέχει ένα πλαίσιο για παγκόσμια δράση που βασίζεται τόσο στο δίκαιο όσο και στην ηθική. Σήμερα, όλα τα κράτη μέλη των Ηνωμένων Εθνών έχουν επικυρώσει τουλάχιστον μία από τις εννέα θεμελιώδεις διεθνείς συνθήκες για τα ανθρώπινα δικαιώματα και το 80% έχει επικυρώσει τέσσερις ή περισσότερες, δίνοντας συγκεκριμένη έκφραση στην οικουμενικότητα της ΟΔΑΔ και τα διεθνή ανθρώπινα δικαιώματα.

Ενώ οι συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν μέρος του διεθνούς δικαίου, διαφέρουν από πολλές κρατικές νομοθεσίες κατά το ότι, ωφελούμενο από τους νόμους είναι το άτομο και όχι τα κράτη. Αντιθέτως, τα κράτη είναι αυτά που έχουν τη νομική υποχρέωση να προστατεύουν την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για όλους και παντού στον κόσμο.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα περιλαμβάνουν όλα εκείνα τα απαραίτητα για την επιβίωση και την αξιοπρεπή διαβίωση ζητήματα, όπως είναι το δικαίωμα στη ζωή και την ελευθερία, καθώς και το δικαίωμα σε ένα βιοτικό επίπεδο που να εξασφαλίζει την υγεία και την ευημερία. Τα ανθρώπινα δικαιώματα καλύπτουν επίσης τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που είναι απαραίτητα για τη δημιουργικότητα και την διανοητική και πνευματική ανάπτυξη. Αυτά περιλαμβάνουν το δικαίωμα στην εκπαίδευση και την πρόσβαση στην πληροφορία, την ελευθερία της θρησκείας και του λόγου, της έκφρασης και του

συνεταιρίζεσθαι. Περιλαμβάνουν, επίσης, όλα εκείνα τα δικαιώματα που είναι απαραίτητα για την ελευθερία και τη σωματική ασφάλεια, όπως η ελευθερία από τη δουλεία και τα βρασανιστήρια. Δεν θα χρειαζόταν να προσθέσουμε (αλλά θα το κάνουμε) ότι όλα αυτά τα δικαιώματα πρέπει να τα απολαμβάνουν εξίσου οι γυναίκες, οι άνδρες και τα παιδιά χωρίς καμία μορφή διάκρισης. Με βάση αυτές τις αντιλήψεις, τα ανθρώπινα δικαιώματα καθίστανται βαθμιαία η “νέα κανονικότητα”, παρά τον σημαντικό αριθμό αρνητικών ειδήσεων που περνούν από τις τηλεοράσεις και τις οθόνες των υπολογιστών μας αυτές τις μέρες.

Ο νόμος για τα ανθρώπινα δικαιώματα συνιστά πλέον μια παγκόσμια δεοντολογία όσο και μια ηθική και νομική υποχρέωση. Εξετάζοντας το ζήτημα κατ’ αυτόν τον τρόπο, είναι σαφές ότι ολόκληρο το θεμέλιο των ανθρώπινων δικαιωμάτων ενσαρκώνει μια πνευματική αρχή και, ως εκ τούτου, αποτελεί έναν από τους σημαντικούς οδοδείκτες που πρέπει να αναγνωρίσει και να ακολουθήσει η ανθρωπότητα οδύοντας προς το μέλλον. Συνιστά, επομένως, ένα υπόβαθρο για ορθές σχέσεις σε διεθνές, εθνικό και ατομικό επίπεδο, καθώς καθοδηγεί τους ανθρώπους στις προσωπικές τους σχέσεις, στην αίσθηση ευθύνης που φέρουν ως δημοκριτικοί πολίτες και στην αυξανόμενη αίσθηση που βιώνουν, τώρα πια, τόσο πολλοί άνθρωποι ως υπεύθυνοι πολίτες της παγκόσμιας κοινότητας και ολόκληρου του κόσμου. Είναι προφανές ότι δεν γίνεται να νομοθετήσει κάποιος για να είναι οι άνθρωποι καλοί ή ευγενικοί! Η καλή θέληση και οι ορθές σχέσεις πρέπει

να χαρακτηρίζουν την αυθόρμητη έκφραση της αφυπνισμένης καρδιάς και του φωτισμένου νου. Παρ’ όλα αυτά, η θέσπιση διεθνών συμβάσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα και η δημιουργία νομοθετικών μηχανισμών σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, με την ίδια τους την ύπαρξη βοηθούν στην εφαρμογή τους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ο νόμος των ανθρώπινων δικαιωμάτων παρέχει ένα πλαίσιο για τις ΜΚΟ και τα άτομα ώστε να συμβάλλουν στην προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Το έργο αυτό περιλαμβάνει κυρίως την επίβλεψη και τη διαμαρτυρία για τις παραβιάσεις αυτών των δικαιωμάτων. Επιπλέον, η πραγματική απειλή για καταδική κρατών που παραβιάζουν τα δικαιώματα, από τη διεθνή κοινότητα, θέτει ένα κριτήριο ελέγχου σε όσους αποφασίζουν να τραβήξουν σκόπιμα έναν δρόμο που αψηφά τα δικαιώματα των άλλων.

Στο δικό μου έργο, για πάνω από τρεις δεκαετίες, χρησιμοποίησα αυτό το πλαίσιο για να επηρεάσω αποτελεσματικά την παγκόσμια και εθνική πολιτική και πρακτική, συμβουλευόντας οργανισμούς του ΟΗΕ και κυβερνήσεις να υιοθετήσουν μια προσεγγίσιση ανθρώπινων δικαιωμάτων σε θέματα όπως η ανάπτυξη και η εξάλειψη της φτώχειας, οι υπηρεσίες υγείας και η ενδυνάμωση των γυναικών. Ο Νόμος για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα αντιπροσωπεύει ουσιαστικά μια ολοκληρωμένη κοσμοθεωρία για τη βελτίωση της ανθρώπινης κατάστασης. Πρόκειται να συμβάλλει όχι μόνο στην εφέλκυσσα και εκδήλωση της λανθάνουσας καλής θέλησης που ενυπάρχει στην καρδιά κάθε ανθρώπου, αλλά και στην ενίσχυση της ιδέας ότι αυτή η έμπρακτη καλή θέληση θα πρέπει επίσης να είναι παρούσα στην καρδιά των αρχών και των πολιτικών πρακτικών που διέπουν κάθε κυβερνητική πολιτική και ρύθμιση. Ξεκίνησε η μέρα! §

Συμβάλλοντας στην δημιουργία ορθών ανθρώπινων σχέσεων

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση είναι ένα διεθνές κίνημα που συμβάλλει στην κινητοποίηση της ενέργειας της καλής θέλησης και στην δόμηση ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Ιδρύθηκε το 1932 ως μια από τις δράσεις υπηρεσίας του Lucis Trust. Το Lucis Trust είναι ένα καταχωρημένο εκπαιδευτικό φιλανθρωπικό ίδρυμα στη Μεγάλη Βρετανία. Στις ΗΠΑ, είναι μια μη κερδοσκοπική εκπαιδευτική εταιρεία που απασχολείται από φόρους και στην Ελβετία είναι ένας μη κερδοσκοπικός σύλλογος. Η Παγκόσμια Καλή Θέληση αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως Μη Κυβερνητικός Οργανισμός και εκπροσωπείται σε τακτικές συνεδριάσεις ενημέρωσης

στα κεντρικά γραφεία των Ηνωμένων Εθνών. Το Λούσις Τραστ είναι στον κατάλογο του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών (ECOSOC). Το Δελτίο της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης εκδίδεται τρεις φορές το χρόνο. Εκτός εάν αναφέρεται διαφορετικά, όλα τα άρθρα συντάσσονται από μέλη του προσωπικού της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης. Πολλά αντίγραφα για διανομή διατίθενται κατόπιν αιτήματος. Το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται επίσης στα Ολλανδικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ελληνικά, Ιταλικά, Πορτογαλικά (online), Ρωσικά, Σλοβενικά και Ισπανικά.

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση βασίζεται αποκλειστικά σε δωρεές για την συνέχιση του έργου της. Το ενημερωτικό δελτίο διανέμεται δωρεάν για να απευθύνεται όσο το δυνατόν πλατύτερα, ωστόσο δωρεές γι' αυτή την υπηρεσία πάντα χρειάζονται και εκτιμούνται ιδιαίτερα.

Αυτό το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται στο www.worldgoodwill.org

Συντάκτρια: Ευαγγελία Τσαβδάρη, ISSN 0818-4984

Suite 54, 3 Whitehall Court,
London SW1A 2EF, UK
worldgoodwill.uk@londonlucistrust.org

Rue du Stand 40,
1204 Geneva, SWITZERLAND
geneva@lucistrust.org

866 United Nations Plaza, Suite 482,
New York NY 10017, USA
worldgoodwill.us@lucistrust.org

Σεμινάριο Παγκόσμιας Καλής Θέλησης Γενεύη - Λονδίνο - Νέα Υόρκη 11 Νοεμβρίου 2023

Μια κοινή συνάντηση για να προωθήσουμε την καλή θέληση σε δράση και να ενδυναμώσουμε την έννοια της εφαρμοσμένης καλής θέλησης, όπως την εκδηλώνουν οι εξυπηρετητές σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η Μεγάλη Επίκληση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγή
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

Τροποποιημένη έκδοση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Ερχόμενος* να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγή
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

* Πολλές θρησκείες πιστεύουν σε έναν Παγκόσμιο Δάσκαλο ο οποίος πρόκειται να έλθει στο μέλλον (εξ ου και 'Ερχόμενος'), που Τον γνωρίζουν με διάφορα ονόματα όπως Κύριος Μαϊτρέγια, Ιμάμ Μαχντί, Κάκι Αβατάρ, κτλ. Αυτοί οι όροι χρησιμοποιούνται ορισμένες φορές σε παραλλαγές της Μεγάλης Επίκλησης για ανθρώπους αυτών των θρησκειών.